

Issız Yaşam

– AliKemal · 29 Mayıs 2016

Emine Sezgin, annesini hiç tanıyamamıştı. Otorite ve realite meraklısı subay babasının yarattığı korku ve gerginliğin gölgesinde umutlarını, özlemlerini yaşayamadan ve özgün bir kişilik oluşturamadan büyümüştü. Erkek arkadaş edinmesi yasaklanmış, hiçbir zaman yarenlik edebileceği bir kız arkadaşı da olmamıştı. Zorlanarak tamamlayabildiği lise öğreniminden sonra bir üniversiteye kaydolamamıştı. Babası emekli olup da kırk beş yıl önce subay olmak için ayrıldığı köyüne çocukluğunda kalan çiftçiliğe özlemini gidermek için dönünce, o da bu değişikliğin kendi yaşamına neler getirebileceğini yaşayarak görmek istemişti. Ne var ki, yeni yaşamı da dış dünyaya tamamen kapalı bir yaşamdı. Komşuluk ilişkileri yoktu. Akrabalık ilişkileri yoktu. Arkadaşı yoktu. Köyün girişinde bahçeli, oldukça büyük bir konakta devam eden ıssız yaşamındaki iki insan babasından ve Kırgız asıllı yardımcılarında ibaretti.

Çirkin bir kızdı Emine, bunun farkındaydı; aynalarla küsüşmüştü bu yüzden. Saçları da kısacık kesilmişti, oysaki bir kızın saçları onun cinselliğini gösteren bir faktördü. Babasının namus anlayışı yüzünden cinsel yaşamdan yoksun bırakılan Emine'nin saçları kesilerek güya cinselliği kamufler edilmekteydi.

Yirmi sekiz yaşına girdiği yıl, süregelen bu ıssızlığı aşmak istediğinde karşısına çıkan erkek bahçe işlerinde çalıştırdıkları yevmiyeci olmuştu. Konağın bahçesinde yaban otları adam boyuydu, onları temizleyip toprağı bellemesi ve ekmesi için tutulmuştu adam. Sıradan bir figürdü, doğuşundan itibaren ırgat çocuklarının ezikliğini yaşamış, ırgat olarak kalmış, iş arasında çıkınından çıkarttığı bir parça tandır ekmeğini bir baş soğanla kemirerek öğün savan gariban biriydi. Buna karşın savurduğu topraklardan aldığı sertliği yarı çıplak vücudunun her adalesinde yansıtan güçlü, kuvvetli "erkek"... Emine, odasının penceresinden onun güneş yanığı gövdesini ve kaslı kollarını saatlerce seyretti, doyamadı. Mutfaktan bir sürahi buzlu su ile bardak götürdü ona, adamın sempatisini kazandı. Arkadaş oldular. Emine'nin ilk erkek arkadaşı...

Arkadaşlıkları, Kırgız asıllı yardımcının konağın bodrum katındaki barınağında sürdü. Orada sık sık bir araya geliyorlardı. Burası babanın asla uğramadığı bir bölümdü, korkmaya gerek yoktu.

Korkulması gereken, son günlerde iyice yavaşlayan bahçe işlerinin babayı kızdıracak olmasıydı. Adam, "ne biçim bir bahçıvan bu, iki karışık bahçeyi bir haftadır halledemedi!" diye söylenerek dikkatini bahçıvanın üzerinde yoğunlaştırdığında onun sık sık kaytararak konağın alt katına indiğini fark etti. Önce ellisine merdiven dayamış Kırgız yardımcının ahlaksızlığına maletmek istedi bunu. Otuz yıldır ekmek yedirdiği kadının onun namuslu yaşamında bir kir olarak kalmasına izin vermeyecekti ve suçüstü yapıp hem onu, hem de evini bir randevuevi gibi kullanmaya kalkışan o ırgatı tekme tokat kovacaktı konaktan.

Takibi kısa sürdü, işte yine inmişti adam bodrum katına, hemen peşine düştü. Sinsice kapatılmış kapıyı kilitli buldu açamadı önce, sonra bir omuz darbesiyle yıkıp açtı. Gördüğü manzara karşısında donup kaldı önce; adamlarla sarmaş dolaş olup öpüşmekte olan Kırgız hizmetçi değil, kızıydı. "Ulaaannn!" diye haykırarak saldırdığı an bahçıvan, kızı bırakıp kapıdan dışarı attı kendini, kaçtı, gitti. Kızı korkuyla şoku bir arada yaşayarak titremekteydi karşısında, elini kaldırdı, tokatlamak istedi onu. "Orospuuu!" diye

bağırabilirdi sadece, birden sesi soluğu kesildi. Kaldırdığı eli düşerken yaşlı bedeni de düştü, yığıla kaldı yere. Kalp krizi geçiriyordu.

Emine bir süre ne yapacağını bilemeden seyretti onu. Adam debelenerek gömleğinin yakasını ayırıp bağına açmaya çalıştı kısacık bir an. Onun hiç kimseyle flört etmesine izin vermemişti babası. Aşırı derecede üstüne düşerek onu boğmuştu; "artık ölmesi gerektiğini" geçirdi aklından, o an bir hamle yapıp yanındaki yataktan aldığı yastığı olanca gücüyle adamın yüzüne bastırmaya başladı. Çok geçmedi, babası kıpırtısız bir et yığını gibi kalakaldı. Tüm isteklerinden onu yoksun bırakan, genç kızlık düşlerini yıkan zorba babasından öcünü almıştı işte.

Kırgız hizmetçi aşağı indiğinde onu babasının yüzünde tuttuğu yastıkla buldu; hemen aldı elinden yastığı, eski yerine koydu. Kızı adeta sürükleyerek, yukarı kata, odasına götürdü. "Babanız bir anda kriz geçirip öldü hanımcığım, lütfen ağlayınız... Ağlayınız ki, gelecek insanlar sizin çok üzüldüğünüzü görsünler!" diye tembihlerde bulundu. Ağlayamıyordu Emine, damarlarındaki kan, gözlerindeki yaş, içindeki her şey donmuş kalmıştı, buz gibiydi. Köyde çok çabuk yayıldı ölüm haberi. Bu haberi önemsemeyenler, üzülmeyenler çoğunlukta idi. Umursayıp gelenleri ise ön kapıyı açan hizmetçi usulca içeri alıyordu. Gelenlerin yanında içini çekerek oturan Emine, okunan kuran ayetleri ve edilen dualar eşliğinde babacığı için Allah'a yalvarışlarda bulunuyor, ağlamaklı mimiklerle babasının ne kadar mükemmel bir insan olduğunu anlata anlata bitiremiyordu. Yakın akrabaların gayretiyle çabucak kaldırılmıştı. Kendini toplumdan tamamen soyutlayan, yaşadığı toplumun gelenek ve kurallarını reddeden, aykırı ve ayırksı davranışlarla tüm köyün tepkisini üzerine çeken adamın cenazesine köylülerin çoğunluğu gelmişti. Erkeklerin gelişi bir tür gösterişten ve teessürden olsa da; kadınların gelişi sadece ve sadece on yıldır hiç kimsenin girmediği evin içini görebilmek içindi.

Emine, adetten kesilip de karnı şişmeye başladığında anlayabilirdi hamile kaldığını. Kırgız hizmetçisini köyün içinde dolaştırıp bahçıvanı soruşturdu; kayıplara karışmıştı adam. Babası kayıplara karışmış bebeği karnında hissettikçe çılgına döndü. Düşük yapıp ondan kurtulabilmek için, bazen kendi yaşamını dahi tehlikeye atmaktan çekinmeyerek her türlü ilkel yöntemi denedi. Çocuk ona inat edercesine her gün biraz daha şişirdi karnını. Birkaç ay bahçıvanın döneceğini umut ederek yaşadı, sonra ondan da umudunu kesti. Tek başına, yapayalnız yaşamanın, tek başına yaşlanmanın dışında ona hiçbir şey kalmamıştı.

Ön kapı hiç kullanılmamak üzere kapatılmıştı. Onu oturmaya çağıran komşularını da, akrabalarını da hizmetçisi aracılığıyla sürekli geri çeviriyordu. Dış dünyayla bağlantısı tıpkı babasının sağlığındaki gibi kopuktu. Sadece Kırgız hizmetçisi alış verişi için arada bir bakkal dükkanına gidip dönüyordu. Zaman zaman konağın pencerelerinde, nadiren de bahçede görünen Emine, köylülerin dedikodularında da baş konuydu. Kimisi onun şişmanladığını, saçlarının ise ağardığını anlatıyordu ötekilere, kimisi de onun büyükannesinin de bir zamanlar aklını yitirmiş olduğunu anımsayarak insanlarla ve tüm dünya ile bağlantısını koparan Emine'nin de delirmiş olduğunu söylüyordu. Emine ve Kırgız hizmetçisi ise her bahçeye çıkışlarında hiç kimseye belli etmeden küçük bir mezar yeri kazıyordu.

Doğum sancıları başladığında yanında bir tek hizmetçisi vardı. Çok zor bir doğum oldu. Doğurduğunun nasıl bir şey olduğuna bakmadı bile, bacaklarının arasındaki o kanlı et parçasını bir torbanın içine atarak ağzını düğümledi. Hizmetçisine teslim ederken, "Al götür şunu, bahçede kazdığımız çukura göm!" diye

emretti.

Telaş içinde canlı canlı gömüldü bebek o çukura.

O gece bebeğin ağlama sesleri doldurdu konağı. Çıldırırcasına, susmamacasına ağlıyordu bebek. Emine, konağın bütün odalarını dolaştı, ağlayan bir bebek bulmak için. Bulamadıkça daha da çıldırdı. Sonra o seslerin bahçedeki mezardan gelebileceğini düşündü, bahçeye çıktı. Kazmayı, küreği aldı eline, mezarı kazmaya başladı. Kazdı, kazdı, nihayet topraklar arasındaki torbayı bularak çekip çıkarttı. Elindeki kazmayı tüm gücüyle, defalarca vurdu torbaya. Torba kıpkırmızı kana kesti. Bebeğin ağlama seslerini duymuyordu artık, onu yeniden attı çukura, toprakla örttü. Altından bir çeşme gibi akan kanların halsizliğiyle bir an başı döndü, mezarın üstüne düştü, öylece, hareketsiz kalakaldı.